

Vatra veche

Vatra veche

5

Români din toate țările, uniți-vă!

Lunar de cultură * Serie veche nouă* Anul XIV, nr. 5 (161) mai 2022 *ISSN 2066-0952

VATRA, Foaie ilustrată pentru familie (1894) • Fondatori I. Slavici, I. L. Caragiale, G. Coșbuc
VATRA, 1971 • Redactor-șef fondator Romulus Guga • VATRA VECHE, 2009, Redactor-șef Nicolae Băciut

Nadia Negru, Rural

RUGĂ

De vrei, că poți, Îți este la-
ndemână,
Ia, Doamne, de pe ea, Limba
Română!
Povară este, dar pe noi ne doare,
Cum umblă-n cărji bătrâna
declinare

și verbe ies, plângând, la drumul
mare.
Tu dă-ne de Acolo tainic semn,
C-ai să-nfrunzești cuvintele de lemn
și-om potrivi sacăzul pe arcuș,
să nu se schimbe vorba-n
rumeguș.
Dar nu lăsa să stea pe gura ei,
În stoluri dese, zeci de porumbei.

Ne-ntorcem iar, cu de la ea
putere,
La număratu-n cor, la „Ana are
mere?”
Un surd cu-n orb pe-un mut
îngână.
Ia, Doamne, de pe ei, Limba
Română.

CORNEL UDREA

Vatra dialog cu Mircea Tomuș

Trenul în care trebuie să te urci

inima mea este trenul
în care trebuie să te urci
tu doar așteaptă în gară
în locul amintirii noastre comune
sub salcia cu visele
despletite

nu, nu, nu este o utopie
nu este o poveste cu zâne
nu este o promisiune
care să sfârșească tăcut
pe eșafodul uitării

vei auzi bătăile tot mai puternic
vei simți aerul încălzindu-se
vei vedea mărimdu-se punctul
care ți se părea doar un punct
vei vedea o scară, o ușă deschisă
și o mână întinsă

așadar, pregătește-ți bagajul
nu-ți uita mângâierile
nu-ți uita sărutările
nu-ți uita vorbele dulci
tu ești patria
la care mă întorc
după călătorii îndelungi

nu-ți face griji, este loc suficient
trenul meu are patru vagoane
unul pentru a privi lumea
prin ferestrele dragostei noastre
unul pentru mese romantice
unul pentru oaspeți de seamă
cum ar fi, de exemplu, Dumnezeu
și unul pentru micile noastre nebunii

fii pregătita, se apropie ora
ora la care trenul inimii mele
va sosi în gara așteptărilor tale
ora la care sufletul tău și sufletul meu
se vor uni într-o coloană nesfârșită de fum

Pe ea am cunoscut-o cândva

pe ea am cunoscut-o cândva
venea de undeva de departe
dintr-un tărâm de care aproape
uitasem

și da, ne-am întins fără zăbavă
în patul nostru imaculat
îmbrățișându-ne, răsucindu-ne
în aceeași linie infinită
și da, inimile noastre
nu mai trebuiau să se vâneze
băteau în tandem
în turlele aceleași mănăstiri

labirinturile au făcut ochii mari

ferestrele au început să lăcrimeze
fântânile au început să povestească
pământului
despre visele împlinite ale norilor
despre pelerinajul vântului printre
crengi
din arbori a început să răsun
simfonia viorilor dezmorțite

și da, ne-am prelins ca bobul de rouă
pe firul versului sângieru
și da, în chilia fiecărui cuvânt
sufletele noastre s-au rugat
și da, timpul fugea hăituit
de propriile sale secunde

Cădere

ferice de fructele care cad
înaintea frunzelor
ferice de frunzele care cad
înaintea tulpinilor
ferice de ploile care cad
înaintea norilor cenușii
ferice de umbrele care cad
înaintea nopților
ferice de nopțile care cad
înaintea răsăriturilor
ferice de soarele care cade
înaintea lunii pline
ferice de stelele care cad
înaintea împlinirii dorințelor
ferice de cei care cad în genunchi
înaintea zborului infinit

Opriți invazia!

încă de mic mi-a plăcut la cinema
pe lângă filmele western și cele de
comedie
adoram și filmele despre război
în care soldații cei buni ai aliaților
ieșeau mereu victorioși

țin minte, voiam să fiu cât mai
aproape de scenă
să intru cumva în acțiunea acelor
filme
să fiu eu însumi un personaj principal
să fiu eu însumi salvatorul

cel care oprește dezastrul
cel care aduce pacea mult dorită
dar, vezi, știam că filmele acelea
sunt pline de trucuri și cascadorii
știam că nimeni nu moare cu adevărat
că nu există durere
știam, de exemplu, că
bombardamentele
sunt doar niște efecte speciale
realizate de niște profesioniști
desăvârșiți
sau de cele mai performante
computere

ei bine, știam că nimic nu mă poate
atinge
știam că după două ore și ceva
mă voi întoarce la casa părinților
sau la cea a bunicilor, continuându-mi
aventura frumoasă a copilăriei

acum, lucrurile s-au schimbat
stau într-o sală mult mai mare
cu câteva miliarde de spectatori
mi s-a dat locul cel mai bun
chiar pe rândul cel mai aproape de
scenă

însă, de data aceasta
nu-mi mai arde de glume și nici de
popcorn
nu mai există trucaje, cascadorii sau
alte efecte speciale
știu asta, simt asta până în măduva
oaselor
aș vrea să mă mut mai în spate
dar toate locurile sunt deja ocupate
aș vrea să ies din sală, dar nu mai
există ieșire

ecranul, ca un făcut, avansează
încetul cu încetul, ca o ceață rece de
toamnă

îmi înghite picioarele, abdomenul
îmi înghite bătăile inimii, apoi inima
toată

îmi înghite gâtul, îmi înghite
respirația

iar când ajunge la ochii mei
care văd printre dărâmături
doi părinți care își îmbrățișează
copilul

iar copilul ține în mâini o păpușă
realizez că mi-a înghițit și cuvintele

mai am doar mâinile libere
întinse undeva deasupra capului meu
către rândul din spate
poemul acesta e ultimul strigăt de
libertate
chiar acum scriu ultimul vers:

opriți invazia!

IONUȚ CARAGEA

(din volumul în pregătire „Căutătorul
de amintiri”)